

PŘIŠEL NEJVYŠŠÍ ČAS NA ODBOJ? Česká Liberální demokracie se stále rychleji mění v novou totalitu. Lze ještě vůbec bojovat politickými prostředky?

- CZ24 News | 25. července 2021

ČESKO: :Aleš Přichystal se zamýšlí nad současným stavem naší země a klade v této souvislosti řadu závažných otázek – právě tak, jako ve svých široké veřejnosti známých knihách

Plíživý nástup nové totality začíná nabírat výrazných podob. Liberálně-demokratický režim, který v celosvětovém kontextu ztrácí svoji dosavadní politickou, ekonomickou a vojenskou dominanci, ve snaze zabránit svému rozkladu se stále drastičtěji snaží potlačit ideovou opozici restriktivními opatřeními.

Stejně jako v předchozích režimech na našem území, které dnes označujeme jako nedemokratické nebo totalitní (Rakousko-uherská monarchie, Protektorát Čechy a Morava a komunistický režim) státní aparát zneužívá zákony, vytvořené na svoji ochranu, na umlčování nebo likvidaci osob, které veřejně projeví nesouhlas s nedemokratickými praktikami.

Není to nic nového. I mnozí dnes uctívání a vyznamenávání hrdinové předchozích odbojů byli ve své době trestáni v rámci stávajících zákonů, které vědomě přestupovali a dle momentálního právního řádu byli považováni za zločince či teroristy. A není divu, že už také dnes máme u nás politické procesy, kde jsou trestně stíháni lidé, které současný stále více totalitní režim považuje za nebezpečné.

Nedávno jsme sledovali odsouzení Waltera KRAFTA, spisovatele a asistenta poslance SPD, za esej „Je budoucnost Evropy islámská?“. A nejnověji začal režim stíhat (včetně stíhání vazebního) představitele spolku Českoslovenští vojáci v záloze za mír. Obviňuje je z účasti v teroristických organizacích (milicích Donbasu), a z narušení územní celistvosti a zákonnosti popřevratové Ukrajiny – tedy režimu, který řada z nás považuje za nelegitimní a protofašistický.

Stíhat občany z ideových či politických důvodů je základním rozpoznávacím znakem totality. A to se děje již zcela běžně. Máme zde tedy totalitní režim, který sám sebe označuje za demokratický, právě tak jako ten předchozí – s tím rozdílem, že tehdy si říkal „lidově-demokratický“ a dnes „liberálně-demokratický“. Režim, který postihuje občany s jinými než prorežimními názory, které často označuje (tak jako v předchozích třech totalitách) za teroristy a zločince. Můžeme tudíž začít hovořit o tom, že začal Čtvrtý odboj?

Proč Čtvrtý?

„Pořadovou číslovkou 3 je označen protikomunistický odboj. Vznikal již během února 1948, kdy bylo jasné, jakým směrem se bude vývoj v republice ubírat. Tímto názvem je označována především jeho ozbrojená forma v první polovině 50. let. Později, kdy bylo i největším optimistům zřejmé, že odpor proti komunistické totalitě je dlouhodobá záležitost, přebíral podobu spíše informační války, která trvala až do listopadu 1989.“

Tehdejší odbojáři nebyli součástí organizovaného odboje zaštitěného zahraniční autoritou, jako tomu bylo u I. odboje (činnost za Rakousko-Uherské monarchie, vedoucí ke vzniku samostatné republiky) a II. odboje (protifašistický, během let 1938 až 1945). Tímto faktem jim nebylo přiznááno postavení vojáků, ale jsou označováváni za teroristy. Postavili se na odpor státnímu teroru instinktivně, s vědomím reálně hrozící tvrdé odplaty režimu. Pokud vedli svůj boj zodpovědně a bez zbytečného zneužívání násilí, patří jim uznání.

Za příslušníky třetího odboje jsou považováni lidé, kteří se nesmířili s rolí pasivní oběti nebo pouhého přihlížejícího komunistickým nezákonnostem. Zakládali odbojové skupiny, rozšiřovali protikomunistické letáky, podporovali perzekvované osoby nebo jejich rodiny, převáděli lidi za hranice, stávali se kuríry západních zpravodajských služeb, hromadili zbraně a získávali další osoby v očekávání brzké války nebo protikomunistického povstání. Tyto formy odboje jsou typické především pro počátek padesátých let, s postupem času se však vzhledem ke společenské i geopolitické situaci proměňovaly. V období normalizace tak měl odpor proti režimu především formu zakládání protestních hnutí a organizací, organizování petic, dovážení zakázané literatury či vydávání a rozšiřování samizdatu“.

Co je to Čtvrtý odboj

„...vybavuje se mi ta šílená doba, zprvu nadšeného budování nového liberálně-demokratického (zpočátku ještě maskovaného jako „demokratického“ bez přívlastků) režimu a v kontrastu k tomu brutalita, násilí, nesmiřitelnost nových vládců, šílená snaha zničit vše staré, co mělo hodnotu, touha rozvrátit, rozrušit, popřít... Strach, udávání a lhaní, v politice, na ulici i doma.

Začínají se ale objevovat ti, kteří mají tu odvahu odpovědět na boj vedený ve jménu progresivismu, kteří se s novým totalitním režimem nesmířili a nepodlehli mu. Šli odvážně do boje, mnohdy předem ztraceného. Bojovali za lidskou důstojnost ve víře, že pravda, právo a úcta k člověku jednou zvítězí“. Aktualizováno z podkladů ÚSTR

Vždy jsem zastával názor, že není třeba znovu a znovu objevovat Ameriku. Proto stačilo sáhnout po oficiálních dokumentech prorežimního Ústavu pro studium totalitních režimů a pouze zaměnit slovo „komunistický“ za „liberálně-demokratický“. A náhle zjistíme, že pokud zde existoval odboj protikomunistický, logicky za stejných podmínek může existovat odboj proti liberálně-demokratickému režimu.

Slovní spojení Čtvrtý odboj by se mělo používat v souvislosti s aktivitami, které otevřeně vyjadřují nesouhlas s politikou liberálně-demokratického režimu, které vzhledem k rozšiřujícím se represím, cenzuře a omezování svobody slova a projevu není možné legálně uplatnit ve stávajícím společenském pořádku. Chápu jej jako aktivní činnost směřující k poškození či rozbití totalitního (tzv. liberálně-demokratického) režimu. Včetně vystoupení na obranu perzekvovaných osob, obranu před nedemokratickými represemi či snahu vybojovat skutečné dodržování a rozšiřování základních občanských svobod a práv historických národů České republiky.

Důvody a motivace, proč se jednotlivci zapojují do Čtvrtého odboje, jsou přirozeně různé a liší se případ od případu. Mnozí prostě nedokáže žít s rukama v klíně v nově nastoleném nedemokratickém režimu z důvodů principiálních. Jiných se perzekuce ze strany moci dotýká existenčně: jsou zařazováni do nepřátelských kategorií, zbavováni majetku, vyhazováni z práce, stávají se oběťmi vykonstruovaných politických procesů či policejního násilí.

Ke Čtvrtému odboji by se měly přiřazovat spontánně protestní reakce jednotlivců nebo skupin občanů – například zakládáním protestních hnutí a organizací, organizováním petic a demonstrací, podporou perzekvovaných osobám nebo jejich rodinám, rozšiřováním názorů a myšlenek odporujících

oficiální ideologii na sociálních sítích, internetu či v tištěné podobě, na útlak mocenských struktur liberálně-demokratického režimu. Tyto spontánní a autentické projevy odporu zatím v podstatě nejsou koordinovány, proto si s nimi moc obvykle snadno poradí.

Je však nutno současně připomenout, že některé protirežimní akce jsou nejen vyprovokované, ale často i řízené represivními a bezpečnostními orgány. Smyslem je dokázat ohrožení liberálně-demokratického režimu – a nutnost dalších represí.

Ponechávám na čtenářích a represivních orgánech státní moci odpověď na úvodní otázku – nastal již čas na Čtvrtý odboj?

Knihy Aleše Přichystala **Přežít nebo zemřít - Manuál pro přežití ve zlých časech** a *Ve službě vlasti - Domobrana ve světě i u nás* vydané nakladatelstvím [Česká citadela](#) si můžete [objednat online](#).

